The Big Chance

Frederick Lang

He wasn't the kind to pick a secretary by the color of her hair. Not Bill Hargrave. Both Paula and Nancy had been smart enough to know that. And for some time everyone in the office had known that one of them, Paula or Nancy, was going to get the job. In fact, the decision would probably be made this afternoon. Hargrave was leaving town and wanted to settle the matter before he left.

The two girls could see him from their desks outside his office. Maybe it was only some correspondence that he was looking at with cool, keen eyes. But for a moment his finger seemed to pause above those two efficient little pushbuttons. If he pressed the left one, it would be Paula's pulse which would begin to beat faster.

Paula couldn't keep her eyes off that light on her desk. She kept making mistakes in her typing and nervously taking the sheets of paper out in order to start all over again.

She leaned across her typewriter and said to Nancy, "The boss is all dressed up today. He must be going on a special trip."

She was just talking to relieve her nervousness. Nancy took her time about answering. She wasn't used to having Paula talk to her in such an intimate tone. Not since they'd learned a month ago that they were both in line for a promotion, for the important job as Bill Hargrave's secretary.

"He does look nice."

Hargrave was young and outside of office hours he was said to be human. But that wasn't why he'd gotten to be one of the important officials of the company until they saw him one day in one of the top executive positions.

Büyük Fırsat

Frederick Lang

O bir sekreteri saçının rengine bakarak seçecek tipte biri değildi. En azından Bill Hargrave böyle değildi. Hem Paula, hem de Nancy bunu bilecek kadar zekiydiler. Ve bir süredir de bürodaki herkesin bildiği gibi içlerinden biri, Paula veya Nancy, işi alacaktı. Aslında, karar muhtemelen bu öğleden sonra verilecekti. Hargrave kasabadan ayrılıyordu ve gitmeden önce meseleyi halletmek istiyordu.

Kızların ikisi de, çalışma odasının dışındaki masalarından onu görebiliyorlardı. Belki de patronlarının sakin, keskin gözlerle baktığı sadece bir mektuptu. Ama bir an için parmağı, o iki küçük işlek çağrı düğmesinin üzerinde durur gibi oldu. Eğer soldakine basarsa, daha hızlı atmaya başlayacak olan nabız Paula'nınki olacaktı.

Paula gözlerini masasının üzerindeki ışıktan ayıramıyordu. Daktiloda hata yapmaya ve herşeye baştan başlamak için gergin bir şekilde kağıtları çıkarmaya devam etti.

Daktilosunun üzerinden eğildi ve Nancy'ye, "Patron bugün baştan aşağıya iyi giyinmiş. Özel bir geziye gidiyor olmalı" dedi.

Sadece gerginliğini yatıştırmak için konuşuyordu. Nancy cevap vermekte acele etmedi. Paula'nın, kendisiyle böyle samimi bir ses tonuyla konuşmasına alışkın değildi. Özellikle de, bir ay önce her ikisinin de Bill Hargrave'in sekreterliği gibi önemli bir işe terfi etmek için aday olduklarını öğrenmiş olmalarından beridir.

"Hoş görünüyor."

Hargrave gençti ve mesai saatlerinin dışında insancıl olduğu söylenirdi. Ama onu, bir gün şirketin üst yönetici mevkilerinde birinde görene kadar şirkette önemli biri olması gerektiğinin sebebi bu değildi.

The two girls saw him get up from his desk and walk to the doorway of his office. He stood there with one hand in a pocket of his blue flannel suit. There was a small white flower in his buttonhole and the usual keen, unrevealing smile on his face.

“Did you send for the tickets?” he asked Nancy.

“I got the tickets all right,” she answered, “but…and she tried to smile in the same hard way the boss did. She looked about as hardboiled as a white kitten. “But there just aren’t any staterooms to be had,” she told him. “Not for love or money.”

The boss was certainly disappointed. Anybody could see that.

“Suppose I try it?” Paula suggested quickly.

And for the next ten minutes, half the office employees could hear Paula telling the ticket agent exactly what she thought of him.

“Listen,” she said, “I don’t care whose reservations you have to cancel…”

Well, the job was worth going after. There was the salary, for one thing. And there was the prestige. The boss’s secretary knew a great deal about the business. And there were the interesting people she got to talk to. The important people. And the boxes of perfume, flowers, and candy they often left on her desk.

And there was Bill Hargrave for a boss. Young and clever and attractive. That was a factor, too. Because in the advertising business you called the boss “Bill,” and he called his secretary “Nancy” or “Paula” and took her to dinner on the company expense account.

Kızların ikisi de onun masasından kalktığını ve çalışma odasının girişine doğru ilerlediğini gördü. Orada, bir elini mavi kadife takım elbisesinin ceplerinden birine sokmuş olarak ayakta durdu. Ceketinin yakalarından birinde küçük, beyaz bir çiçek ve yüzünde her zamanki zeki, kendini açığa vurmaz gülümsemesi vardı.

“Biletleri istettiniz mi? diye sordu Nancy’ye.

“Biletleri hallettim,” diye yanıtladı Nancy, “ama… ve patron gibi aynı ciddi ifadeyle gülümsemeye çalıştı. Beyaz bir kedi yavrusu kadar çaresiz göründü o an. “Ama ayırtabileceğimiz hiç özel kompartman kalmamış,” diye açıkladı ona. “Mümkünatı yok.”

Patron kesinlikle hayal kırıklığına uğramıştı. Bunu herkes farkedebilirdi.

“Bir de ben deneyim mi?” diye çabucak bir teklifte bulundu Paula.

Ve sonraki on dakika boyunca ofis çalışanlarının yarısı, Paula’nın bilet satış görevlisine kendisi hakkında ne düşündüğünü söylemesini duyoyorlardı.

“Dinleyin,” diyordu, “Kimin rezervasyonlarını iptal etmek zorunda kaldığınız hiç umurumda değil…”

Eee, iş peşinden koşmaya değerdi. Bir kere, maaşı iyiydi. Ve saygınlığı vardı. Patronun sekreteri, işler hakkında oldukça fazla bilgiye sahip olurdu. Ve konuşmak durumunda kaldığı ilginç insanlar vardı. Önemli kişiler. Ve bu kişilerin sık sık masasının üstüne bıraktığı kutular dolusu parfüm, çiçek ve şekerler.

Ve Bill Hargrave vardı patron olarak. Genç ve zeki ve çekici. Bu da bir etkendi. Çünkü, reklamcılık işinde patronuna “Bill” diye seslenirdin, ve o da sekreterine “Nancy” veya “Paula” derdi ve onu şirket giderleri hesabından ödenen akşam yemeklerine götürürdü.

It was all strictly business, but it seemed intimate and informal.

Both Paula and Nancy knew about those dinners. Bill had tried to be fair. He would ask Paula to stay one night, and it would be Nancy's turn the next night.

But Paula had been smart. She had soon learned how impersonal Bill Hargrave could be, even at those intimate dinners. About as personal as one of those advertisements that says, "This means you." And she saw how much harder to please he was during the overtime hours- more irritable, more inclined to be critical in his manner.

So when Nancy had said, "I don't mind staying nights, really. I know Paula usually has a date. She's popular with the men…" well, Paula had been glad to let it go at that. She'd been quick enough to see that neither of them was going to get the job simply on a basis of physical attractiveness, and she was right.

Paula didn't need any lessons when it came to office politics. She was the one who was always busy when someone of little importance in the office wanted his material typed. "Sorry, but it's impossible, Jack. Why not ask Nancy?"

And they did ask Nancy. It left Paula free to do Bill Hargrave's work in a hurry. She was never too busy for Mr. Bill's work.

When Hargrave finally pressed one of those buttons it was at Paula's desk that the light went on. She started to make a grab for her notebook, but she quickly took out her mirror first. Then she grabbed up her notebook and an envelope that was on her desk.

Bu mutlak suretle, tamamen işin bir parçasıydı, ancak biraz samimi ve gayri resmi görünürdü.

Hem Paula, hem de Nancy bu akşam yemeklerini iyi biliyorlardı. Bill adil olmaya çalışmıştı. Bir akşam Paula'dan kalmasını rica ederdi, ve sonraki akşam yemek sırası Nancy'ye gelirdi.

Ama Paula akıllı hareket etmişti. Bill Hargrave'in o samimi akşam yemeklerinde bile ne kadar mesafeli olabildiğini hemen öğrenmişti. Şu içlerinden birinde aşağı yukarı "Bu sen demeksin" diyen reklam kadar mesafeliydi. Ve onu fazla mesai sırasında memnun etmenin nasıl daha da zor olduğunu gördü_ daha asabi, hareketlerinde eleştirici olmaya daha fazla eğilimli.

Ve tabii Nancy "Akşamları ben kalabilirim, gerçekten. Paula'nın genellikle bir randevusu olduğunu biliyorum. Erkekler arasında oldukça meşhur…" dediğinde, Paula olayın böyle gelişmesine izin vermekten hoşnut olmuştu. Paula, ikisinin de bu işi sadece fiziksel çekicilikleri ile elde edemeyeceklerini görmekte gecikmemişti, ve haklıydı.

İş, büro politikalarına geldiğinde, Paula'nın hiç bir derse ihtiyacı yoktu. Büroda fazla önemli olmayan biri notlarını daktilo ettirmek istediğinde her zaman meşgul olan hep oydu. "Üzgünüm, ama imkansız Jack. Neden Nancy'den istemiyorsun?"

Ve onlar da Nancy'ye rica ederlerdi. Bu Paula'ya, Bill Hargrave'in işlerini daha acele yapma özgürlüğünü getirdi. O, Bay Bill'in işleri için asla çok meşgul değildi.

Hargrave en sonunda şu düğmelerden birine bastığında, ışığı yanan Paula'nın masasıydı. Not defterini kapmak için hareketlendi, ama daha önce çabucak aynasını çıkardı. Sonra defterini ve masasının üzerindeki bir zarfı aldı hemen.

As for Nancy, what else could she do but sit there with her pretty blonde head bent over her typewriter? Nancy was a natural blonde, and that seemed the best way to describe her.

She just didn't seem to know any tricks such as Paula did for making herself more popular with the boss.

The moment Paula got inside Hargrave's office he asked about that stateroom.

"Any luck, Paula?"

Paula wasn't dumb. It was the little things that would count with Mr. Bill. Orchestra seats at the theater when an important client was in the town and the show was sold out. Or a stateroom when there were "no staterooms to be had for love or money."

She handed him the envelope. It contained the two sets of tickets. "That's your stateroom number on the outside," she said in a businesslike way.

She had on a blue flannel suit something like Bill's, and it was clear he thought she looked pretty smart in it.

"Don't forget the time," she added, "eight-fifteen."

Hargrave smiled. "So there were no staterooms for love or money, eh?"

He looked again at the number of his stateroom and he put the envelope carefully in his inside pocket.

Then he told her. She was going to have a new job. He mentioned the salary, too. He didn't neglect to mention the salary.

She took it just right- in a very businesslike manner. Just enough of gratitude.

Nancy'ye gelince, sapsarı kafası daktilosunun üzerine bükülmüş bir şekilde orada öylece oturmaktan başka ne gelirdi elinden? Nancy doğal bir sarışındı, ve bu onu tanımlayabilecek en iyi ifadeydi.

Sadece, Paula'nın kendini patrona daha da yakınlaştırmak için başvurduğu hilelerin hiç birini biliyor gibi görünmüyordu.

Paula patronun çalışma odasına girdiği anda, Hargrave şu kompartman konusunu açtı.

"Hiç şansımız var mı, Paula?"

Paula aptal değildi. Mr. Bill için önemli olan Ufak ayrıntılardı. Önemli bir müşteri kasabadayken, tüm biletlerin satıldığı bir tiyatro salonunda orkestra gösterisi için yer bulabilmek gibi. Veya "ayarlanmasının mümkün olmadığı" bir zamanda bir kompartman.

Ona zarfı uzattı. İçinde iki kişilik bilet vardı. "Bu salonun kenarındaki kompartmanınızın numarası," dedi ciddi bir ifadeyle.

Üzerine Bill'inkine benzer mavi kadife bir takım elbise giymişti, ve bu elbise içinde patronun onun çok güzel göründüğünü düşündüğü aşikardı.

"Saatini unutmayın" diye ekledi, "sekiz-onbeş."

Hargrave gülümsedi. "Güya kompartman ayarlamak mümkün değildi, ha?"

Kompartmanının numarasına tekrar baktı ve zarfı dikkatli bir şekilde iç cebine koydu.

Sonra ona söyledi. Yeni işi o alacaktı. Maaştan da bahsetti. Maaştan bahsetmeyi ihmal etmedi.

Paula bunu tam anlamıyla uygun bir şekilde-çok ciddi bir tavırla- kabul etti. Sadece yetecek kadar bir minnettarlıkla.

And then, the old sportsmanship. How sorry she felt about Nancy. She didn't look sorry

And neither did Bill. He told her it was okay, that she shouldn't worry about Nancy, that Nancy wasn't made for the job anyway, and that besides, he and Nancy were leaving on their honeymoon tonight. Tonight at eight-fifteen.

Ve sonra, şu eski sportmenlik. Nancy için ne kadar da üzülüyordu. Aslında pek de üzgün görünmüyordu.

Ve Bill de üzgün görünmüyordu. Ona her şeyin yolunda olduğunu, Nancy için endişelenmemesi gerektiğini, nihayetinde Nancy'nin bu işe uygun olmadığını, ve bunun yanısıra, o ve Nancy'nin bu akşam balayına çıkacaklarını söyledi. Bu akşam, saat sekiz-onbeşteki trenle.